

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2CoPr/7/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1117228027
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Králová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1117228027.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Královej a členiek senátu JUDr. Ivany Jahnovej a JUDr. Nadeždy Wallnerovej v právnej veci žalobcu: E.. Y. J., X. X. X. XXXX, V. L.: V. XXX, Prešov, zastúpený JUDr. Lukášom Polákom, advokátom, so sídlom: Hlavná 137, Prešov, proti žalovaným: 1/ Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom: Župné námestie 13, Bratislava, IČO: 00 166 073, 2/ Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom: Župné námestie 13, Bratislava, IČO: 00 166 073, o zaplatenie 35. 568,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III, č. k. 60Cpr/1/2018 - 95 zo dňa 22.5.2019, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava III, č. k. 60Cpr/1/2018 - 95 zo dňa 22.5.2019 vo výroku, ktorým zamietol žalobu voči žalovanému 2/ p o t v r d z u j e .
- II. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava III, č. k. 60Cpr/1/2018 - 95 zo dňa 22.5.2019 vo výroku, ktorým zamietol žalobu voči žalovanému 1/ m e n í t a k , ž e žalovaný 1/ je povinný zaplatiť žalobcovi 35. 568,- eur z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 35.568,-Eur od 16.8.2017 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
- III. Žalovaný 2/ má proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.
- IV. Žalobca má proti žalovanému 1/ nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava III (ďalej aj súd prvej inštancie) rozsudkom č. k. 60Cpr/1/2018 - 95 zo dňa 22.5.2019 zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal od žalovaného 1/ eventuálne od žalovaného 2/ zaplatenia 35. 568,- eur, s úrokom z omeškania 8% ročne od 16.8.2017 do zaplatenia, z dôvodu nevyplatenia odchodného v súvislosti s prerušením výkonu funkcie sudcu podľa § 21 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich (ďalej aj zákon o sudcoch). Žalovaným 1/ a 2/ priznal plný nárok na náhradu trov konania.

2. Súd prvej inštancie vychádzal zo zistenia, že žalobca v období od 1.8.1989 do 17.7.2017, vykonával funkciu sudcu. Od 18.7.2017 má žalobca prerušený výkon funkcie sudcu Špecializovaného trestného súdu podľa ustanovenia § 24 ods. 4 zákona o sudcoch, keďže splnil nárok na výplatu dôchodkovej dávky. Žalobcovi nebolo vyplatené odchodné, a to ani na základe žiadosti žalobcu adresovanej žalobcom predsedovi Špecializovaného trestného súdu dňa 7.9.2017 a 8.10.2017. Prílohou označených žiadostí bolo aj stanovisko Ministerstva spravodlivosti SR č. 39928/2017- 42, podľa ktorého žalobcovi nárok na

odchodné vznikol a rozhodnúť o jeho vyplatení je oprávnený len predseda Špecializovaného trestného súdu. Výška odchodného nebola medzi stranami konania sporná.

3. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 21 ods. 2, veta prvá, ods. 3, § 25 ods. 1,3,4, § 87 ods. 3, § 90 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediach, § 34 ods. 1, § 71 ods. 1 písm. a/, § 74 ods. 1 písm. a/,b/ zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a uviedol, že primárnym predpokladom vyhovenia žalobe je preukázanie vecnej aktívnej i pasívnej legitímácie v spore. Preto riešil otázku, či žalovaní označení v žalobe sú pasívne legitímovaným subjektom, teda nositeľom hmotného práva, od ktorého žalobca vyvodzuje uplatnený nárok. Súd prvej inštancie ustálil, že ustanovenie § 21 zákona o sudcoch hovorí o odchodnom, ako o nároku súvisiacom so skončením výkonu funkcie sudcu. Nestotožnil sa s argumentáciou žalobcu, že jeho osobným úradom je žalovaný 1/, s odkazom na ustanovenie § 34 ods. 1 zákona o súdoch, na ktoré ustanovenie odkazuje ustanovenie § 25 ods. 1 zákona o sudcoch (teda štát, Slovenská republika, za ktorú vo veciach súvisiacich s osobitným vzťahom sudcu k štátu koná ústredný orgán štátnej správy súdov, t. j. Ministerstvo spravodlivosti SR), keď uviedol, že nárok žalobcu uplatnený v tomto konaní je obdobou pracovnoprávneho nároku, ktorý je povinný uspokojiť „zamestnávateľ“, v danom prípade osobný úrad žalobcu - Špecializovaný trestný súd. Z ustanovení § 87 ods. 3 a § 90 ods. 2 zákona o sudcoch vyplýva, že osobný úrad v osobe predsedu príslušného súdu rozhoduje v platových veciach a je tým subjektom, s plnou procesnou subjektivitou (bez ohľadu na rozpočtové napojenie), ktorý má sudcovi vyplácať plat ako aj odchodné. Pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného 1/ nezakladá ani ustanovenie § 34 ods. 1 zákona o súdoch, keď jeho pôsobnosť je limitovaná výpočtom obsiahnutým v ustanovení § 71 zákona o súdoch, kde do oblasti personálnej nespádajú personálne otázky sudcov. Tieto vyčleňuje zákon o súdoch do pôsobnosti predsedu súdu v ustanovení § 74 ods. 1 písm. a) zákona o súdoch. Rovnako sa nestotožnil ani s argumentáciou žalobcu, že jeho osobným úradom je žalovaný 2/ s odkazom na ustanovenie § 25 ods. 4, druhá veta zákona o sudcoch (teda Ministerstvo spravodlivosti SR), keď odchodné sa poskytuje pri skončení pracovného pomeru ako „mzdový nárok“, a je vyplácaný subjektom, ktorý vypláca sudcovi plat, čomu nepochybne nasvedčujú aj znenie ustanovenia § 21 ods. 3 zákona o sudcoch, podľa ktorého sa odchodné vypláca najneskôr v deň splatnosti posledného platu sudcu a znenie ustanovenia § 87 ods. 3 zákona o sudcoch, podľa ktorého osobný úrad sudcu vyplatí sudcovi jeho splatný plat v prípade skončenia výkonu funkcie sudcu vo výplatnom termíne určenom na výplatu platu za príslušný kalendárny mesiac. Odchodné sa teda vypláca osobným úradom, t. j. Špecializovaným trestným súdom v poslednej výplate platu. Súd prvej inštancie poukázal na to, že Ministerstvo spravodlivosti SR sa stalo osobným úradom žalobcu len z dôvodu jeho prerušenia výkonu funkcie sudcu a pre potreby rozhodovania o nárokoch vyplývajúcich mu z ustanovenia § 95 zákona o sudcoch. Podľa názoru súdu prvej inštancie záver, že osobným úradom žalobcu ako sudcu vo vzťahu k uplatnenému nároku je priamo Špecializovaný trestný súd, nemôže zvrátiť ani námietka žalobcu, že v súčasnosti sa osobný spis žalobcu nachádza na Ministerstve spravodlivosti SR. Organizácia a administratívne zabezpečenie vedenia osobného spisu sudcu nie sú dôvodmi, zakladajúcimi hmotnoprávnu povinnosť na strane žalovaných. Zákon o sudcoch pozná mechanizmus dôvodného odstúpenia osobného spisu inému súdu podľa ustanovenia § 25 ods. 3 zákona o sudcoch, ktorým je možné zabezpečiť, aby predseda Špecializovaného trestného súdu posúdil oprávnenosť nároku žalobcu a jeho výšku. Súd prvej inštancie svoj záver podporil rozhodnutím Okresného súdu Bratislava I v konaní sp. zn. 8C/137/2013, v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave v odvolacom konaní sp.zn. 5Co/568/2015. Z dôvodu nedostatku pasívnej legitímácie tak u žalovaného 1/, ako aj u žalovaného 2/ súd prvej inštancie žalobe žalobcu nevyhovel.

4. O nároku žalovaných 1/ a 2/ na náhradu trov konania ako plne úspešných žalovaných subjektov sporu súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj CSP).

5. Proti rozsudku podal odvolanie žalobca. Súdu prvej inštancie vytyka, že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietá názor súdu prvej inštancie o absencii pasívnej vecnej legitímácie žalovaného 1/, ako argumentačne nepostačujúci a predčasný, a tvrdí, že súd prvej inštancie vôbec neposudzoval problematiku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného 1/ v kontexte celej právnej úpravy a jej základného zmyslu. Uviedol, že samotný zákon č. 385/2000 Z. z. vo svojom siedmom diele s názvom -Vzťah sudcu a štátu kvalifikuje, kto je subjektom práv a povinností špecifického právneho vzťahu pri výkone sudcovskej funkcie, a to štát a sudca. V tejto súvislosti je preto namieste, argumentácia ustanovením § 25 ods. 1 svedčiaci o tom, že menovaním do funkcie sudcu vzniká vzťah výlučne medzi sudcom a štátom. V nadväznosti na to je nemenej významným ustanovením § 65 ods.

5, podľa ktorého za uspokojenie platových nárokov sudcu zodpovedá štát. Rovnako ustanovenie § 4 ods. 2 definuje, že ten, kto zabezpečuje nezávislosť sudcov hmotným zabezpečením je opäť štát. Aj keď je pravdou, že podľa ustanovenia § 87 a nasl. zák. č. 385/2000 Z. z. sa vyplácajú platové náležitosti osobným úradom a podľa ustanovenia § 90 ods. 2 o nich rozhoduje predseda súdu, osobný úrad tu koná ako „zástupca“ štátu. Osobné úrady - jednotlivé sudy síce majú právnu subjektivitu, avšak štatistickým úradom SR sú vedené len ako rozpočtové organizácie napojené na rozpočet Ministerstva spravodlivosti SR. Osobné úrady spravujú majetok štátu. To, že štát v platových veciach koná prostredníctvom správcu svojho majetku - osobného úradu, ešte neznamená, že tento je nositeľom primárnej hmotnoprávnej povinnosti voči sudcovi. V chápaní problematiky, že sudca síce rozhoduje v mene štátu a má s ním založený osobitný vzťah, no z platových nárokoch je povinný iný subjekt než štát, ktorý navyše nemá vlastný majetok, aby ním mohol uspokojovať platové pomery, absentuje elementárna právna logika. Ustanovenie § 65 ods. 5 zák. č. 385/2000 Z. z. uvádza, že za uspokojenie platových pomerov zodpovedá štát. Žalobca argumentuje rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 30.11.2017, z konania sp. zn. 19 CoPr 10/2016, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Prievidza a v ktorom uviedol, že: „Súd prvej inštancie pri posudzovaní námietky žalovanej 2/ „ktorý zo žalovaných, prípadne obaja majú byť zaviazaní žalobcovi plniť“, dospel k záveru, že žalovaný 1/ ako rozpočtová organizácia je podľa § 1 ods. 1 zákona č. 278/1993 Z. z. o správe majetku štátu (ďalej len „zákon č. 278/1993 Z.z.“) len správcom majetku štátu, spravuje majetok vo vlastníctve Slovenskej republiky. Majetkom štátu sú podľa § 2 ods. 1 tohto zákona veci vo vlastníctve Slovenskej republiky vrátane finančných prostriedkov, ako aj pohľadávky a iné majetkové práva Slovenskej republiky. Slovenská republika ako právnická osoba podľa § 2 ods. 2 tohto zákona vlastní majetok a nakladá s ním prostredníctvom správcu majetku štátu, ktorý koná v jej mene pred súdmi a inými orgánmi vo veciach, ktoré sa týkajú tohto majetku. Žalovaný 1/ je teda správcom tohto majetku, s ktorým aj hospodári, pri jeho správe zastupuje štát, ktorý je jeho vlastníkom“. Žalobca tvrdí, že vyššie uvádzané rozhodnutie bolo v rámci dovolacieho prieskumu potvrdené aj Najvyšším súdom SR. Rovnaká argumentácia bola použitá aj v Rozsudku Krajského súdu v Trenčíne, zo dňa 25.8.2016 v konaní sp. zn. 17CoPr/6/2015, s ktorým sa v rámci dovolacieho prieskumu stotožnil aj Najvyšší súd SR v uznesení zo dňa 28.2.2018 z konania sp. zn. 7 Cdo/11/2017. Žalobca namieta, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal so zásadným právnym argumentom žalobcu spočívajúcim v ustanovení § 25 ods. 1 zák. č. 385/2000 Z. z. a odkázal len na formuláciu, že sa nemusí v odôvodnení vysporiadať s nepodstatnými argumentmi. V tomto prípade však nejde o nepodstatný argument, ale o fundamentálnu otázku sporu. Žaloba voči žalovanému 2/ bola zamietnutá s odkazom na argument, že Ministerstvo spravodlivosti SR síce v rozhodnom období, t. j. v období splatnosti odchodného bolo a k dnešnému dňu stále je osobným úradom žalobcu, no týmto sa stalo len z dôvodu žalobcovho prerušenia výkonu funkcie sudcu. Táto argumentácia súdu prvej inštancie obsiahnutá v bode 30. odôvodnenia rozhodnutia je pre zamietnutie žaloby voči žalovanému 2/ podľa názoru žalobcu nesprávna. Podľa § 21 ods. 3 platí, že „Odchodné sa vypláca najneskôr v deň splatnosti posledného platu sudcu. Odchodné sa kráti o sumu, ktorá zodpovedá nároku pri skoršom skončení výkonu funkcie sudcu, ak bolo odchodné vyplatené“. Z dikcie predmetného ustanovenia pri využití všetkých prípustných výkladov právnych noriem možno uzavrieť, že toto ustanovenie určuje posledný možný termín vyplácania odchodného a spôsob jeho krátenia. Ustanovenie § 21 ods. 3 žiadnym spôsobom neurčuje subjekt zodpovedný za výplatu odchodného. Podľa § 87 ods. 3 platí, že " Osobný úrad sudcu vyplatí sudcovi jeho splatný plat, v prípade skončenia výkonu funkcie sudcu vo výplatnom termíne určenom na výplatu platu za príslušný kalendárny mesiac." Ustanovenie § 87 ods. 3 teda vymedzuje subjekt, ktorý je sudcovi povinný vyplatiť jeho splatný plat, a to osobný úrad sudcu. Opäť raz ani toto ustanovenie nedefinuje, že výplatu splatného platu sudcovi, ktorý skončil výkon svojej funkcie zabezpečuje jeho "materský" súd, na ktorom vykonával svoju činnosť, ale subjekt zodpovedný za výplatu označuje širšie ako osobný úrad sudcu. Ak teda súd prvej inštancie pri určení subjektu zodpovedného za výplatu odchodného vychádzal z ust. § 21 ods. 3 a § 87 ods. 3 zák. č. 385/2000 Z. z. je namieste uviesť aj ust. § 25 ods. 4, ktoré definuje, kto je osobným úradom sudcu, "Osobný úrad sudcu je súd, na ktorý bol sudca pridelený, preložený alebo dočasne pridelený podľa § 12a. Osobný úrad sudcu je ministerstvo, ak sudca prerušil výkon funkcie sudcu alebo ak je sudca poberateľom príplatku za výkon funkcie sudcu alebo pozostalý po sudcovi poberateľom príplatku k dôchodku pozostalých." Z uvedeného podľa žalobcu vyplýva, že zodpovedný za výplatu odchodného je v prípade žalobcu Ministerstvo spravodlivosti SR, nakoľko v čase splatnosti odchodného ako aj k dnešnému dňu je jeho osobným úradom. Nemožno sa stotožniť s názorom súdu prvej inštancie, že žalovaný 2/ sa stal osobným úradom žalobcu len pre potreby rozhodovania o nárokoch vyplývajúcich mu z ust. § 95 zák. č. 385/2000 Z. z.. Takýto záver zo zákona o sudcoch nijako nevyplýva. Práve naopak žalovaný 2/ sa dňom prerušenia výkonu funkcie sudcu u žalobcu (18.7.2017) stal zo zákona (§ 25 ods. 4 druhá veta) jeho osobným úradom a to

so všetkými povinnosťami, ktoré pre osobný úrad sudcu vyplývajú z tohto zákona. Žalobca rozporuje aj konštatovanie súdu prvej inštancie uvedené v bode 31 odôvodnenia napádaného rozhodnutia, že absencia pasívnej vecnej legitímácie žalovaného 2/ vyplýva aj z rozhodnutia Okresného súdu Bratislava I, v konaní sp.zn. 8C 137/2013. V tomto konaní súd len konštatoval, že Slovenská republika nie je osobným úradom sudcu. Nijako sa však nevyjadroval k posúdeniu pasívnej vecnej legitímácie Ministerstva spravodlivosti SR ako osobného úradu sudcu s prerušeným výkonom funkcie. Rozhodnutie, na ktoré súd prvej inštancie odkazuje je neaplikovateľné na prejednávaný prípad. Žalobca namieta, že súd prvej inštancie ľubovoľne hodnotil skutkové zistenia v prospech žalovaných, o čom svedčí aj prebratie ich argumentácie s odkazom na nimi uvádzanú „rozhodovaciu prax súdov“. V tejto súvislosti žalobca uviedol, že žalovanými a súdom prvej inštancie uvádzané rozhodnutia sa na prejednávaný prípad z dôvodu odlišností skutkových okolností nevzťahujú, resp. sa nedostatočne vysporadúvajú s otázkou pasívnej vecnej legitímácie. Rozhodnutia Okresného súdu Martin v konaní sp. zn. 9Cpr/3/2014, 7Cpr/2/2014, 10Cpr/4/2014, Krajského súdu v Žiline v konaní sp. zn. 9CoPr/11/2015, 7CoPr/9/2015 a Krajského súdu v Nitre v konaní sp.zn. 25CoPr/8/2015, na ktoré pri svojej procesnej obrane poukazovali žalovaní, a ktoré prevzal do svojho rozhodnutia aj súd prvej inštancie sú rozhodnutiami nepoužiteľnými v prejednávanej právnej veci, nakoľko v týchto konaniach išlo o uplatňovanie doplatku funkčného platu aktívnych sudcov, ktorí okrem svojho „materského“ súdu žalovali aj Slovenskú republiku zastúpenú Ministerstvom SR. Súdny pritom zhodne uviedli, že právna úprava v spojitosti s vyplácaním platu sudcu explicitne ukladá túto povinnosť práve a len súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu. V daných prípadoch to boli súdy ako aktuálne osobné úrady žalobcov, ktoré majú voči nim v nadväznosti na zák. č. 385/2000 Z. z. plat vyplácať. V tejto prejednávanej právnej veci, na ktorú súd prvej inštancie aplikoval vyššie uvádzané rozhodnutia je však viacero zásadných odlišností. Žalobca si neuplatňuje zaplatenie svojho funkčného platu, ale odchodné, ako nárok súvisiaci so skončením výkonu jeho funkcie v súlade s ustanovením § 21 zák. č. 385/2000 Z. z., ktorý je systematicky zaradený v prvej hlave v štvrtom diely zákona, ktorý upravuje zánik funkcie sudcu. Funkčný plat sudcov, ktorého dopltenie si uplatňovali žalobcovia v rozhodnutiach, na ktoré súd prvej inštancie odkazuje, je systematicky zaradený v siedmej hlave zákona s názvom „Platové pomery sudcov“. Odchodné, ako nárok súvisiaci so skončením výkonu funkcie sudcu nemožno stotožňovať s jeho funkčným platom. Ďalšou zásadnou odlišnosťou oproti rozhodnutiam súdov, ktoré súd prvej inštancie aplikoval je, že žalobca je emeritným sudcom, čo má nevyhnutne za následok, že jeho aktuálnym osobným úradom nie je „materský“ súd, ale Ministerstvo spravodlivosti SR. Vzhľadom na tieto zásadné odlišnosti rozhodnutia súdov, na ktoré žalovaní a súd prvej inštancie odkázali je nevyhnutné uviesť, že vytrhávanie právnych konštatácií z týchto rozhodnutí bez odkazu na kontext jednotlivých prípadov demonštruje právne necitlivý a nesprávny postup tak žalovaných, ako aj súdu prvej inštancie. Rovnako ani ťažiskové rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I, z konania sp. zn. 8C 137/2013, na ktoré súd prvej inštancie odkázal je na prejednávanú vec neaplikovateľné, nakoľko sa týkalo konania, kedy žalobkyňa ako pozostalá po nebohom sudcovi uplatňovala nárok na zaplatenie odchodného, pričom žaloba bola zamietnutá, z dôvodov nesplnenia zákonných podmienok výplaty odchodného, keďže zosnulému sudcovi v čase jeho smrti nevznikol nárok na dôchodkovú dávku. V rozhodnutí sp. zn. 8C/137/2013 súd aj napriek nesplneniu zákonnej podmienky výplaty odchodného konštatoval, že nositeľom hmotnoprávnej povinnosti pre výplatu odchodného je v súlade s ust. § 25 ods. 4 zák. č. 385/2000 Z. z. osobný úrad sudcu, čo pri aplikácii na predmetnú právnu vec znamená, že v prípade žalobcu je týmto nositeľom práve Ministerstvo spravodlivosti SR. V tejto súvislosti žalobca uvádza, že súd prvej inštancie nemôže argumentovať „judikatúrou“, ktorá nepochádza od najvyšších súdnych autorít, nie je ustálená, a ktorá navyše skutkovo a právne nekorešponduje s predmetom prejednávanej veci. Rozhodnutia krajských a okresných súdov nie sú spôsobilé vytvoriť obraz o argumentačnej presvedčivosti právneho názoru na otázku pasívnej vecnej legitímácie, a už vôbec nie za situácie, kedy je judikatúra krajských súdov rozdielna. Takýto postup je rozporný s čl. 2 ods. 2 CSP, podľa ktorého sa spory majú rozhodovať v zmysle princípu právnej istoty, podľa ustálenej judikatúry najvyšších súdnych autorít, a ak jej niet tak spravodlivo. Žalobca poukazuje na to, že nevidí náznak spravodlivosti v tom, že jeho zákonný nárok musí ako emeritný sudca rozhodujúci v mene Slovenskej republiky od nej súdne vymáhať, pričom jeho nárok bol bez rozumného zdôvodnenia svojvoľne zamietnutý len preto, že konajúci súd prehliadol základné ustanovenia o zodpovednosti štátu za platové nároky sudcu a uspokojil sa s aplikáciou rozsudkov zásadne odlišných od prejednávanej právnej veci. Žalobca poukazuje aj na to, že prostredníctvom svojho právneho zástupcu v konaní zdôrazňoval, že pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného 1/ odvodzuje z ust. § 25 ods. 1 zák. č. 385/2000 Z. z., ako aj z ust. § 65 ods. 5, z ktorých jednoznačne plynie primárny nositeľ hmotnoprávnej povinnosti zo vzťahu k sudcovi, ktorý zo zákona zodpovedá za uspokojovanie jeho nárokov a to štát. Rovnako žalobca pri posúdení pasívnej vecnej legitímácie žalovaného 2/ zdôrazňoval, že je to práve Ministerstvo

spravodlivosti, ktoré sa dňom 18.07.2017, teda pred splatnosťou odchodného, stalo osobným úradom žalobcu, a ktoré disponuje jeho osobnou dokumentáciou nevyhnutnou pre určenie výšky odchodného. Súd prvej inštancie na tieto skutočnosti vo svojom rozhodnutí nereagoval, a prebral argumentáciu žalovaných, ktorú bez bližšieho zdôvodnenia považoval za správnu. Žalobca namieta, že rozsudok súdu prvej inštancie neposkytuje presvedčivé odôvodnenie, prečo žalobu zamietol. Z odôvodnenia rozhodnutia nemožno identifikovať, akými úvahami sa súd prvej inštancie riadil pri hodnotení skutkových zistení a v napádanom rozhodnutí absentuje akékoľvek vyvrátenie procesného útoku žalobcu, vo vzťahu k otázke pasívnej vecnej legitímácie žalovaných. Podľa názoru žalobcu úvaha súdu prvej inštancie pri hodnotení skutkových okolností nebola výsledkom logického uvažovania a samotné rozhodnutie nezohľadnilo všetky významné skutočnosti uvádzané žalobcom. Napádané rozhodnutie súdu prvej inštancie nie je v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, nevychádza zo zmyslu právnej úpravy, je nepreskúmateľné, celé sa žalobcovi javí ako logicky nekonzistentné a nepresvedčivé, a preto je takéto rozhodnutie nesprávne. Žalobca odvolaciemu súdu navrhol, aby rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe vyhovel.

6. Žalovaní 1/ a 2/ vo vyjadrení k odvolaniu uviedli, že z pohľadu podstaty sporu bolo od počiatku zrejmé, že žalobca sa domáhal nároku, ktorý je nárokom pracovnoprávnym a za ktorého vyplatenie/ nevyplatenie nesie zodpovednosť „zamestnávateľ“, v tomto prípade Špecializovaný trestný súd ako osobný úrad žalobcu. V tejto súvislosti žalovaná 1/ poukázala na zákonné ustanovenia § 25 ods. 4, §§ 87 - 90 zákona č. 385/2000 Z.z., ako aj na rozhodnutia všeobecných súdov, ktoré rozhodovali o obdobných nárokoch sudcov prípadne ich rodinných príslušníkov a tvrdí, že jej nesvedčí pasívna vecná legitímácia a žalovaným by mohol byť jedine Špecializovaný trestný súd. Žalobca v podanom odvolaní opakuje svoj právny názor o tom, že ak za uspokojenie platových pomerov zodpovedá štát, potom žalovaného označil správne, pričom osobný úrad (Špecializovaný trestný súd), priznávajúc mu postavenie subjektu s vlastnou právnou subjektivitou, paradoxne označuje za „zástupcu“ štátu, preto žalovaná 1/ nastoľuje otázku, prečo žalobca zastávajúc tento názor za zástupcu štátu v tomto konaní označil Ministerstvo spravodlivosti SR a nie Špecializovaný trestný súd. Žalovaná 1/ argumentuje, že zotrúva na prednesoch z konania pred súdom prvej inštancie o nedostatku jej pasívnej vecnej legitímácie. Žalovaná 1/ reaguje aj na odkaz žalobcu na rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne, a tvrdí, že si je vedomá existencie uvedených rozhodnutí, ktoré boli vydané v konaniach o doplatkoch sudcov. Existujú však početné opačné rozhodnutia vydané v skutkovo totožných konaniach (napr. rozhodnutie Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 9CoPr 11/2015, Okresného súdu Trenčín, sp.zn. 16Cpr 2/2014, Okresného súdu Martin, sp. zn. 9Cpr 3/2014, Okresného súdu Martin, sp. zn. 7Cpr 2/2014 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 25CoPr 8/2015, Okresného súdu Martin, sp. zn. 10Cpr 4/2014 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 7CoPr 9/2015). Celkovo bolo proti totožnej žalovanej 1/ vedených cca. 70 sporov, pričom žalobcom označené rozhodnutia predstavujú ojedinelý právny názor vyjadrený totožným odvolacím súdom. V ostatných doposiaľ rozhodnutých veciach bolo rozhodované v prospech názoru o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovanej 1/ a naopak o povinnosti osobných úradov (súdov) sudcov uhradiť mzdové nároky uplatnené v predmetných konaniach. Žalovaná 1/ poukazuje na najaktuálnejšie rozhodnutie v týchto sporoch - zmeňujúci rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 28.02.2019, sp. zn. 7CoPr 8/2018. Žalovaná 1/ zároveň namieta tvrdenie žalobcu, že rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 30.11.2017, sp.zn. 19CoPr 10/2016 bolo potvrdené Najvyšším súdom SR. V predmetnej veci dovolací súd odmietol dovolanie žalovanej 1/ ako procesne neprípustné, pričom k právnemu posúdeniu súdmi nižších stupňov sa nevyjadril ani okrajovo. Predmetné námietky prevzal aj žalovaný 2/ a odmietol názor žalobcu, že pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného 2/ zakladá skutočnosť, že žalovaný 2/ je v súčasnosti vzhľadom na prerušenie výkonu funkcie sudcu, jeho osobným úradom. Žalobcom nastolená konštrukcia zodpovednosti žalovaného 2/ za vyplatenie odchodného nemá žiaden racionálny základ a to tak z pohľadu významu odchodného, ako pracovnoprávneho inštitútu predstavujúceho odmenu za profesijnú kariéru, ktorú by mal logicky priznávať a vyplácať subjekt vyplácajúci mzdu (Špecializovaný trestný súd) a odporuje aj ustanoveniam zákona č. 385/2000 Z. z. - § 21 ods. 2 veta prvá, § 21 ods. 3, § 87 ods. 3, z ktorých jednoznačne vyplýva, že odchodné malo byť žalobcovi vyplatené Špecializovaným trestným súdom v poslednej výplate. Túto skutočnosť potvrdil sám žalobca v žalobe, keď poukázal na § 21 ods. 3 a § 87 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. a uplatnil si spolu s nárokom na vyplatenie odchodného aj úroky z omeškania odo dňa nasledujúceho po splatnosti posledného platu. Zodpovednosť za poskytnutie požadovaného plnenia nemožno bezdôvodne prenášať na žalovaného 2/, ktorý sa stal osobným úradom žalobcu len z dôvodu jeho prerušenia výkonu funkcie sudcu a potreby rozhodovania o nárokoch vyplývajúcich mu z § 95 zákona č. 385/2000 Z. z.. Akceptovanie žalobcovej argumentácie by podľa žalovaného 2/ viedlo

k absurdným záverom, že všeobecné súdy by sudcom vôbec nemuseli vyplácať plat ani iné platové nároky, pretože v momente prerušenia výkonu funkcie by tieto nároky vyplácal žalovaný 2/. V takom prípade by ale úplne odpadol dôvod na poskytovanie rozpočtových prostriedkov súdom, určených na mzdové výdavky sudcov. Žalovaní 1/ a 2/ rozporujú postup žalobcu, keď na jednej strane odmieta akceptovať rozhodnutia súdov vydané v konaniach o doplatenie platu sudcov, na druhej strane sám na rozhodnutia vydané v týchto konaniach odkazuje (body 7, 8 a 9 odvolania). Žalovaní zotrvávajú na názore, že rozhodovacia prax, na ktorú v konaní poukázali, smeruje k záveru o tom, že žalobca si svoj nárok uplatnil voči pasívne nelegitimovaným subjektom. Či je predmetom konania plat sudcu alebo odchodné, ide o nárok, o ktorom rozhoduje a následne ho aj vypláca osobný úrad sudcu. Tak žalovaná 1/, ako ani žalovaný 2/ nemajú kompetenciu zasahovať do tejto rozhodovacej činnosti predsedu príslušného súdu a rozhodne nemôžu byť povolaní na nahrádzanie povinností predsedu súdu. Bol to predseda Špecializovaného trestného súdu, na ktorého sa žalobca s požiadavkou na vyplatenie odchodného obrátil, ktorý mu tento nárok nevyplatil a ktorý by mal svoje rozhodnutie v prípadnom súdom konaní obhájiť. Žalobca sa rozhodol neuplatniť nárok voči Špecializovanému trestnému súdu, čím si zapríčinil neúspech v iniciovanom súdnom spore proti žalovaným. Argumentáciu o tom, že osobný spis žalobcu je u žalovaného 2/ nemožno považovať za okolnosť zakladajúcu existenciu hmotnoprávnej povinnosti žalovaného 2/ rozhodovať o vyplatení/nevyplatení odchodného žalobcovi.

7. Žalobca v replike namietal, že žalovaní 1/ a 2/ odkazujú na viaceré rozhodnutia nižších súdov, ktoré majú podporiť ich právny názor, pričom vytrhávajú právne konštatácie z týchto rozhodnutí bez odkazu na kontext jednotlivých prípadov. V tejto súvislosti žalobca spochybňuje argumentáciu „judikatúrou“, ktorá nepochádza od najvyšších súdnych autorít, nie je ustálená, a ktorá navyše skutkovo a právne nekorešponduje s predmetom prejednávanej veci. Rozhodnutia krajských a okresných súdov nie sú spôsobilé vytvoriť obraz o argumentačnej presvedčivosti právneho názoru na otázku pasívnej vecnej legitímácie, a už vôbec nie za situácie, kedy je judikatúra krajských súdov rozdielna. Takýto postup žalobca hodnotí ako odporujúci článku 2 ods. 2 CSP, podľa ktorého sa spory majú rozhodovať v zmysle princípu právnej istoty podľa ustálenej judikatúry najvyšších súdnych autorít, a ak jej niet tak spravodlivo. Rozhodnutia Okresného súdu Martin z konaní sp.zn. 9Cpr/3/2014, 7Cpr/2/2014, 10Cpr/4/2014, Krajského súdu v Žiline z konaní sp. zn. 9CoPr/11/2015, 7CoPr/9/2015, Krajského súdu v Nitre z konaní sp.zn. 25CoPr/8/2015, Krajského súdu v Žiline v konaní sp.zn. 7CoPr 8/2018, na ktoré pri svojej procesnej obrane žalovaní poukazujú, a ktoré prevzal do svojho rozhodnutia aj súd prvej inštancie sú rozhodnutiami nepoužiteľnými v prejednávanej právnej veci. Vo všetkých vyššie uvedených konaniach išlo o uplatňovanie doplatku funkčného platu aktívnych sudcov, ktorí okrem svojho „materského“ súdu žalovali aj Slovenskú republiku zastúpenú Ministerstvom SR. Súdy v týchto konaniach pritom zhodne uviedli, že právna úprava v spojitosti s vyplácaním platu sudcu explicitne ukladá túto povinnosť práve a len súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu. V daných prípadoch to boli súdy ako aktuálne osobné úrady žalobcov, ktoré majú voči nim v nadväznosti na zák. č. 385/2000 Z. z. plat vyplácať. V predmetnej právnej veci, na ktorú žalovaní a súd prvej inštancie aplikujú vyššie uvádzané rozhodnutia sú zásadné odlišnosti. Žalobca si neuplatňuje zaplatenie svojho funkčného platu, ale odchodné, ako nárok súvisiaci so skončením výkonu svojej funkcie, ktorý je systematicky zaradený v Prvej hlave štvrtom diely zákona, na rozdiel od funkčného platu, ktorý je systematicky zaradený v Siedmej hlave zákona s názvom „Platové pomery sudcov“. Odchodné, ako nárok súvisiaci so skončením výkonu funkcie sudcu preto nemožno stotožňovať s funkčným platom. Ďalšou zásadnou odlišnosťou oproti vyššie uvádzaným rozhodnutiam súdov je, že žalobca nie je aktívnym, ale emeritným sudcom, čo má nevyhnutne za následok, že jeho aktuálnym osobným úradom nie je „materský“ súd, ale Ministerstvo spravodlivosti SR. Podľa ustanovenia § 21 ods. 3 a § 87 ods. 3 zák. č. 385/2000 Z. z. sa odchodné vypláca najneskôr v deň splatnosti posledného platu sudcu. Odchodné sa kráti o sumu, ktorá zodpovedá nároku pri skoršom skončení výkonu funkcie sudcu, ak bolo odchodné vyplatené. Z dikcie predmetného ustanovenia pri využití všetkých prípustných výkladov právnych noriem možno uzavrieť, že toto ustanovenie určuje posledný možný termín vyplácania odchodného a spôsob jeho krátenia. Ustanovenie § 21 ods. 3 žiadnym spôsobom neurčuje subjekt zodpovedný za výplatu odchodného. Podľa § 87 ods. 3 platí, že osobný úrad sudcu vyplatí sudcovi jeho splatný plat v prípade skončenia výkonu funkcie sudcu vo výplatnom termíne určenom na výplatu platu za príslušný kalendárny mesiac. Ustanovenie § 87 ods. 3 teda vymedzuje subjekt, ktorý je sudcovi povinný vyplatiť jeho splatný plat, a to osobný úrad sudcu. Opäť raz ani toto ustanovenie nedefinuje, že výplatu splatného platu sudcovi, ktorý skončil výkon svojej funkcie zabezpečuje jeho "materský" súd, na ktorom vykonával svoju činnosť, ale subjekt zodpovedný za výplatu označuje širšie ako osobný úrad sudcu. Ak teda súd prvej inštancie a žalovaní pri určení subjektu zodpovedného za výplatu odchodného vychádzali z ustanovenia § 21 ods.

3 a § 87 ods. 3 zák. č. 385/2000 Z. z. je namieste uviesť aj ustanovenie § 25 ods. 4, ktoré definuje, kto je osobným úradom sudcu, v znení, že osobný úrad sudcu je súd, na ktorý bol sudca pridelený, preložený alebo dočasne pridelený podľa § 12a. Osobný úrad sudcu je ministerstvo, ak sudca prerušil výkon funkcie sudcu alebo ak je sudca poberateľom príplatku za výkon funkcie sudcu alebo pozostalý po sudcovi poberateľom príplatku k dôchodku pozostalých. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení preto vyplýva, že zodpovedný za výplatu odchodného (pri použití ustanovenia § 21 ods. 3 a § 87 ods. 3 zák. č. 385/2000 Z. z.) je v prípade žalobcu žalovaný 2/, nakoľko v čase splatnosti odchodného, ako aj k dnešnému dňu je Ministerstvo spravodlivosti SR jeho osobným úradom. Nie je možné súhlasiť s názorom, že žalovaný 2/ sa stal osobným úradom žalobcu len pre potreby rozhodovania o nárokoch vyplývajúcich mu z ustanovenia § 95 zák. č. 385/2000 Z. z. Takýto záver zo zákona o sudcoch nijako nevyplýva. Práve naopak žalovaný 2/ sa dňom prerušenia výkonu funkcie sudcu u žalobcu (18.7.2017) stal zo zákona (§25 ods. 4 druhá veta) jeho osobným úradom, a to so všetkými povinnosťami, ktoré pre osobný úrad sudcu vyplývajú z tohto zákona.

8. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§379, § 380 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie na pojednávaní a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

9. V súdnej veci sa žalobca ako emeritný sudca (sudca s prerušeným výkonom funkcie z dôvodu splnenia nároku na výplatu dôchodkovej dávky) domáha zaplata 35 568,- eur spolu s úrokom z omeškania 8% ročne od 16.8.2017, ako odchodného pri skončení výkonu funkcie sudcu po nadobudnutí nároku na invalidný dôchodok, podľa ustanovenia § 21 ods. 2,3 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich.

10. Zo skutkového stavu ustáleného súdom prvej inštancie a zo súdneho spisu vyplýva, že žalobca od 1.8.1989 do 17.7.2017 vykonával funkciu sudcu, naposledy s pridelením na výkon sudcu na Špecializovaný trestný súd. S účinnosťou od 1.7.2017 patril žalobcovi základný plat 3 556,80 eur. Dňom 18.7.2017 bol žalobcovi rozhodnutím ministerky spravodlivosti SR č. 47628/2017/42 podľa § 24 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. výkon funkcie sudcu prerušený, keďže splnil zákonnú podmienku nároku na výplatu invalidného dôchodku. Rozhodnutím ministerky spravodlivosti SR č. 47628/2017/42/497 zo dňa 4.8.2017 bol žalobcovi priznaný mesačný príplatok za výkon funkcie sudcu. Listami zo dňa 7.9.2017 a 8.10.2017 požiadal žalobca predsedu Špecializovaného trestného súdu o vyplatenie nároku spojeného so skončením funkcie sudcu (odchodného), ku ktorému pripojil odpoveď ministerstva spravodlivosti SR, č. 39928/2017/42 podľa ktorej vznikol žalobcovi nárok na vyplatenie odchodného, avšak v jeho kompetencii nie je zaviazat' predsedu Špecializovaného trestného súdu konať spôsobom priznania nároku. Rozhodovať vo veci vyplatenia odchodného je oprávnený len predseda Špecializovaného trestného súdu. Žalovaní 1 a 2 právnu dôvodnosť a výšku uplatneného nároku nerozporovali, v konaní bolo sporným to, kto nesie zodpovednosť za nevyplatené odchodného, keď žalovaní 1 a 2 namietali svoju vecnú legitimitáciu v spore.

11. Z obsahu žaloby a priebehu konania v súdnej veci je zrejmé, že žalobca do jedného konania spojil dve samostatné žaloby, ktorými sa domáhal zaplata rovnakého nároku od dvoch žalovaných subjektov. Tento procesný stav nezodpovedá žalobcom prezentovanému tvrdeniu, že si v súdnej veci uplatňuje nárok eventuálnym petitom. Podstatou eventuálneho petitu je totiž to, že žalobca žiada zaviazat' žalovaného na jeden druh plnenia a len ak objektívne nebude možné vyhovieť prvému petitu, žiada zaviazat' in eventum na iné plnenie.

12. Podľa § 1 zákona č. 385/2000 Z. z. tento zákon upravuje postavenie sudcov, ich práva a povinnosti, vznik a zánik funkcie sudcu, disciplinárnu zodpovednosť sudcov, platové pomery sudcov a ich nároky po skončení výkonu sudcovskej funkcie. Upravuje aj postavenie prísediacich sudcov z radov občanov (ďalej len „prísediaci“).

13. Podľa § 21 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. pri skončení výkonu funkcie sudcu po nadobudnutí nároku na starobný dôchodok, predčasný starobný dôchodok alebo invalidný dôchodok patrí sudcovi odchodné vo výške základného platu, ak funkciu sudcu vykonával najmenej päť rokov. Táto výmera sa zvyšuje za každý ďalší skončený rok výkonu funkcie sudcu do dosiahnutia 20 rokov výkonu funkcie sudcu o 20 % základného platu sudcu a za každý ďalší skončený rok výkonu funkcie sudcu až do dosiahnutia 24 rokov výkonu funkcie sudcu o 50 % základného platu sudcu. Za 25. rok a za každý ďalší skončený rok

výkonu funkcie sudcu sa odchodné zvyšuje o jeden základný plat, najviac však do výšky desaťnásobku naposledy určeného základného platu sudcu.

14. Podľa § 21 ods. 3 zákona č. 385/2000 Z. z. odchodné sa vypláca najneskôr v deň splatnosti posledného platu sudcu. Odchodné sa kráti o sumu, ktorá zodpovedá nároku pri skoršom skončení výkonu funkcie sudcu, ak bolo odchodné vyplatené.

15. Podľa § 25 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. vymenovaním za sudcu vzniká a zánikom funkcie sudcu zaniká osobitný vzťah sudcu k štátu, z ktorého vyplývajú práva a povinnosti sudcu a štátu upravené týmto zákonom. Za štát v týchto vzťahoch koná ústredný orgán štátnej správy súdov, ktorého pôsobnosť upravuje osobitný predpis.

16. Podľa § 25 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. výkon funkcie sudcu sa začína dňom zloženia sľubu a skončí sa v deň zániku funkcie sudcu alebo v deň prerušenia výkonu funkcie sudcu, ak tento zákon neustanovuje inak.

17. Podľa § 25 ods. 3 zákona č. 385/2000 Z. z. osobný úrad sudcu vedie písomnosti týkajúce sa sudcu a výkonu jeho funkcie v osobnom spise sudcu. Sudca má právo byť oboznámený s obsahom osobného spisu a s tým, ak je jeho osobný spis predložený alebo odstúpený inému súdu alebo ústrednému orgánu štátnej správy súdov a s dôvodmi takého postupu. Osobný úrad sudcu poskytne sudcovi odpisy písomností, ktoré sú uložené v jeho osobnom spise, a umožní mu robiť si výpisy z písomností a fotokópie písomností uložených v jeho osobnom spise.

18. Podľa § 25 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. osobný úrad sudcu je súd, na ktorý bol sudca pridelený, preložený alebo dočasne pridelený podľa § 12a <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2000/385/20200101?ucinnost=17.7.2017>>. Osobný úrad sudcu je ministerstvo, ak sudca prerušil výkon funkcie sudcu alebo ak je sudca poberateľom príplatku za výkon funkcie sudcu alebo pozostalý po sudcovi poberateľom príplatku k dôchodku pozostalých.

19. Imanentnou súčasťou každého súdneho konania je preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej alebo pasívnej, pričom súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiadna zo strán sporu nenamieta (podporne pozri rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2Cdo/205/2009 z 29.6.2010, nález Ústavného súdu SR, I. ÚS 407/2016 - 37 zo dňa 12.12.2017). Vecná legitímácia vyjadruje stav vyplývajúci z hmotného práva, ktorý v konečnom dôsledku vedie k úspechu alebo neúspechu v konaní. Vecná legitímácia vyjadruje postavenie strán konania v hmotnoprávnom vzťahu. Strana sporu, ktorá je nositeľom tvrdeného hmotného práva má aktívnu vecnú legitímáciu a strana sporu, ktorá je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, má pasívnu vecnú legitímáciu. Súd môže návrhu vyhovieť len vtedy, ak žalobca žaluje tú osobu, ktorá je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti a ak túto skutočnosť nepreukáže, súd návrh zamietne so záverom o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie. O nedostatok vecnej legitímácie na strane žalovaného ide v tom prípade, ak niekto, o kom žalobca v žalobe tvrdí, že je výlučným nositeľom hmotnoprávnej povinnosti alebo oprávnenia o ktoré v konaní ide, týmto nositeľom nie je, prípadne nie je nositeľom výlučným. V sporovom konaní stíha žalobcu zodpovednosť za voľbu žaloby, za jej obsah, za formuláciu petitu a označenie zodpovednostného subjektu.

20. Citované ustanovenie § 25 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. upravuje charakter vzťahu sudcu a štátu a ustanovuje, že vzťah sudcu a štátu je vzťahom verejnoprávnym. Nejde teda o vzťah pracovnoprávny medzi sudcom a súdom, ani o služobný pomer sudcu k súdu, na ktorý bol na výkon funkcie pridelený. Ide o verejnoprávny vzťah ústavného činiteľa k štátu, pretože v jeho mene vykonáva svoju funkciu. Štát je tým subjektom, ktorému vo vzťahu k sudcovi vznikajú práva a povinnosti. V zmysle § 34 zákona č. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch vo veciach týkajúcich sa postavenia sudcov v ich osobitnom právnom vzťahu k štátu koná za štát Ministerstvo spravodlivosti SR, ktoré vykonáva správu súdov ako ústredný orgán štátnej správy pre súdy. Odchod sudcu z výkonu ústavnej funkcie do dôchodku je spojený s nárokom na odchodné limitované desaťnásobkom základného platu sudcu, keď za 25. rok a za každý ďalší skončený rok výkonu funkcie sudcu sa odchodné zvyšuje o jeden základný plat, najviac však do výšky desaťnásobku naposledy určeného základného platu sudcu (§ 21 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z.). Keďže žalobca ako verejný činiteľ je v právnom vzťahu so štátom, je potom aj štát tým subjektom, ktorý je zodpovedný za uspokojenie zákonných nárokov sudcu a to prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti SR ako orgánu správy súdov, a pokiaľ v systéme správy tohto rezortu nebol nárok sudcu na odchodné

uspokojený je žalovaný/ v končenom dôsledku tým, subjektom ktorý v právnom vzťahu sudca - štát za daný stav nesie voči nemu zodpovednosť za neuspokojený nárok. Tento záver nepriamo podporuje aj ustanovenie § 65 ods. 5 zákona č. 385/2000 Z. z., podľa ktorého za uspokojenie platových nárokov sudcu zodpovedá štát. Nepriamo preto, lebo zákon č. 385/2000 Z. z. nedefinuje nárok na odchodné ako platový nárok, ale hovorí o odchodnom, ako o osobitnom nároku pri skončení výkonu sudcovskej funkcie, čomu zodpovedá aj ustanovenie § 1 veta prvá zákona č. 385/2000 Z. z., podľa ktorého tento zákon upravuje postavenie sudcov, ich práva a povinnosti, vznik a zánik funkcie sudcu, disciplinárnu zodpovednosť sudcov, platové pomery sudcov a ich nároky po skončení výkonu sudcovskej funkcie. I keď nárok na odchodné je splatný najneskôr v deň splatnosti posledného platu sudcu (§ 21 ods. 3 zákona č. 385/2000 Z. z.) a tento plat sudcovi v prípade skončenia výkonu funkcie sudcu vypláca vo výplatnom termíne určenom na výplatu platu za príslušný kalendárny mesiac osobný úrad sudcu (§ 87 ods. 3, § 25 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z.), nezbavuje táto skutočnosť štát zodpovednosti za uspokojenie peňažných nárokov sudcu, pretože osobný úrad len zabezpečuje plnenie úloh, ktoré štátu vyplývajú z verejnoprávneho vzťahu sudcu a štátu podľa zákona č. 385/2000 Z. z.. Vzhľadom na uvedené sa potom žalobca správne domáhal svojich nárokov voči štátu, za ktorý koná Ministerstvo spravodlivosti SR ako ústredný orgán štátnej správy súdov a len tento subjekt podľa názoru odvolacieho súdu k času prejednávania veci disponuje pasívnou vecnou legitimáciou k uplatnenému nároku, ktorý sa vypláca z prostriedkov Slovenskej republiky vyčlenených na tento účel Ministerstvom spravodlivosti SR.

21. Každá zo strán sporu podporila svoju právnu argumentáciu rozhodnutiami z iných právoplatne skončených vecí ohľadom peňažných nárokov sudcu, vzniknutých v spojení s výkonom funkcie. Odvolací súd k tomu prednáša, že favorizácia inej právoplatne skončenej veci, pokiaľ táto nebola predmetom vecného prieskumu Najvyšším súdom SR, respektíve publikovaná v Zbierke stanovísk a rozhodnutí súdov SR, alebo opakovane rozhodnutá vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu nezodpovedá princípu predvídateľnosti súdneho rozhodnutia a takéto rozhodnutia inštančne rovnocenných súdov nemajú faktickú záväznosť pre iné - podobné prípady prejednávané súdmi.

22. Medzi stranami konania nebola sporná výška žalovaného nároku. Žalobca výkon funkcie sudcu vykonával v trvaní 28 rokov, konkrétne v období od 1.8.1989 do 17.7.2017 (č. I. spisu 5) za ktoré mu v zmysle § 21 ods. 2 zákona č. 285/2000 Z. z. patrí odchodné v najvyššej prípustnej výške t.j. 35. 568,- eur, ktorá je desaťnásobkom jeho základného platu 3 556,80 eur .

23. Rovnako ako každý iný dlžník, aj štát nesie zodpovednosť za oneskorené plnenie, ktorým sa dostáva do omeškania. Zákon č. 385/2000 Z. z. osobitne daný právny stav nerieši, ale v ustanovení § 150 ods. 1 upravuje, že na osobitný vzťah sudcu sa primerane použijú ustanovenia osobitného predpisu , ak tento zákon neustanovuje inak, pričom poznámka pod čiarou odkazuje na zákon č. 311/2001 Z. z. - Zákonník práce. Podľa § 1 ods. 4 Zákonníka práce platí, že ak tento zákon v prvej časti neustanovuje inak, vzťahujú sa na právne vzťahy všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka <<https://www.slovlex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>> (ďalej aj OZ). Občiansky zákonník vychádza z úvahy, že úroky z omeškania plnia funkciu paušalizovanej náhrady škody (§ 519 OZ), ktorá veriteľovi vznikla tým, že nemohol po dobu omeškania využiť istinu dlhu. Inštitút úrokov z omeškania vo všeobecnosti plní funkciu zabezpečovaciu, sankčnú a kompenzačnú, čo platí aj pre prejednávaný prípad. Žalobca v súdnej veci žiadal úrok z omeškania od 16.8.2017, ako prvého dňa po splatnosti odškodného dňom 15.8.2017 (§ 21 ods. 3 zákona č. 385/2000Z.z.).

24. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak ide o omeškание s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis. Vykonávacím predpisom je Nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktoré v ustanovení § 3 ods. 1 v spojení s § 10c upravuje, že ak vzťah vznikol do 1.2.2013 je výška úrokov z omeškania vyššia o 8 percentuálnych bodov ako základná sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, pričom od 16.3.2016 zodpovedá tejto výške úrok z omeškania 8%.

25. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie, keďže žalobcovi vznikol voči žalovanému /1/ nárok na zaplatenie odchodného aj s prislúchajúcimi úrokmi z omeškania vo výroku, ktorým zamietol žalobu proti žalovanému /1/ postupom podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalovaný /1/ je povinný zaplatiť žalobcovi 35. 568,- eur, spolu s úrokom z omeškania 8% ročne od 16.8.2017do

zaplatenia, v lehote do troch dní . Pre nedostatok vecnej pasívnej legitímácie žalovaného 2/ odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým zamietol žalobu proti žalovanému 2/ postupom podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

26. O nároku na náhradu trov konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 2, v spojení s § 255 ods. 2 CSP. Žalovaný 2/ bol v odvolacom konaní plne úspešný, preto mu bol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Vo vzťahu k žalovanému 1/ vzhľadom na zmenu rozhodnutia rozhodol odvolací súd o trovách celého konania (prvoinštančného aj odvolacieho) a žalobcovi so zreteľom na jeho plný úspech priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. V zmysle § 262 odsek 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

27. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 .

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

(1) Dovolanie podľa § 421 odsek 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).